

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 maja 2012 r. (...) S.A. V. (...) w W. (dalej: I.) wniosła o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej w W. (dalej: (...)) kwoty 7867,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty i o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzi odszkodowania z tytułu czynu niedozwolonego, za który odpowiedzialność ponosił ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany odmówił powodowi refundowania przez niego wypłaconego odszkodowania (k. 2-4).

W dniu 5 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy Wydział VIII Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniając roszczenie powoda (k. 34).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (...) spółka akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany wskazał, iż kwestionuje roszczenie zarówno, co do zasady jak i wysokości. Nadto pozwany wskazał, iż okolicznością bezsporną pomiędzy stronami jest, iż do zaistnienia szkody doszło z winy pracowników firmy (...). Pozwany podniósł również zarzut braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej ponieważ zaistniała szkoda została w całości naprawiona przez sprawcę.(k. 39-40).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 października 2010 r. w miejscowości K. przy ul. (...) doszło do pożaru jednorodzinny budynku mieszkalnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległy elementy konstrukcji ściany nośnej oraz zabudowy kominka na parterze i piętrze domu należącego do poszkodowanych H. i R. I.. Odpowiedzialnym za szkodę był M. W., prowadzący działalność pod nazwą PHU (...). W ramach prowadzonej działalności PHU (...) wybudowało przedmiotowy kominek. PHU (...) posiadał ubezpieczenie w pozwanym (...). (okoliczności bezsporne).

Poszkodowani dokonali zgłoszenia szkody w I., w którym posiadali umowę ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków (okoliczności niesporne, zgłoszenie szkody k. 13-16, polisa k. 22-24).

M. W. wykonał po pożarze remont w ramach rękojmi usuwając szkody w całości. (zeznania świadka M. W. k. 100-100v, zeznania świadka H. I. i R. I. k. 139-140).

Decyzją z dnia 11 lutego 2011 r. I. przyznała odszkodowanie w wysokości 7867,69 zł Odszkodowanie zostało wypłacone w dniu 14 lutego 2011 r.. (decyzja k. 21).

Pismami z dnia 12 października 2011 r. oraz 27 marca 2012 r. I. wezwała (...) do refundacji wypłaconego odszkodowania w kwocie 7867,69 zł. (k. 31, 32)

W związku z nie przyjęciem przez pozwanego odpowiedzialności za zdarzenie z 9 października 2010 r. powód wystąpił z niniejszym pozwem. (k. 2-4)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dokumentów oraz bezspornych twierdzeń stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zasadność roszczenia należy oceniać w świetle art. 415 kc, który stanowi, iż podmiot wyrządzający ze swej winy drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Niewątpliwie powód po wypłaceniu poszkodowanemu odszkodowania stał się na podstawie art. 828 k.c. uprawniony do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego od osoby odpowiedzialnej za szkodę. Możliwość dochodzenia

powyższego roszczenia uwarunkowana jest wykazaniem odpowiednich przesłanek, tj. czynu, zawinienia i szkody oraz związku przyczynowego między powyższymi.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na obciążenie pozwanego odpowiedzialnością za zaistniałą szkodę.

Zgodnie z art. 828 § 1 „jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania”. W doktrynie wskazuje się, iż z art. 828 k.c. wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że uprawnienia regresowe przechodzą na ubezpieczyciela z mocy prawa (ex lege). Jest to tak zwana subrogacja ustawowa (cessio legis), która oznacza przejście na ubezpieczyciela wierzytelności do wysokości dokonanej zapłaty w rozumieniu art. 518 k.c., w stosunku do którego art. 828 k.c. jest przepisem szczególnym” (por. H. Ciepla, T. Żyżnowski – glosa do wyroku sądu wojewódzkiego z dnia 25 lutego 1993 r., sygn. akt I Cr 68/93, OSP za 1994 r. z. 2, s. 30).

Zgodnie zaś z art. 822 k.c.: „przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony”.

W przedmiotowej sprawie kluczowym jest zagadnienie, czy sprawca przedmiotowej szkody dobrowolnie naprawił szkodę w całości, a tym samym, czy powódka posiada legitymację procesową czynną do wystąpienia z roszczeniem regresowym przeciwko pozwanej.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż sprawca naprawił szkodę w całości. Okoliczność tą potwierdzają zeznania świadków H. i R. I. - poszkodowanych, którzy zeznali, iż szkoda została naprawiona przez firmę (...), która nie pobrała za wykonane prace wynagrodzenia (zeznania k. 139-140) Okoliczność tą potwierdził również świadek M. W. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), który zeznał, iż po pożarze wykonał nieodpłatnie remont usuwając szkodę. (zeznania k. 100).

Przedkładając powyższe na realia niniejszej sprawy wskazać należy, iż w ocenie Sądu poprzez kompensatę szkody przez sprawcę wykluczona została możliwość dochodzenia roszczenia regresowego od pozwanego. Obowiązek zapłaty zwrotu wypłaconego przez powoda odszkodowania byłaby nienależna z powodu causa finita - art. 410 § 2 k.c. W ocenie Sądu przedmiotowa szkoda ubezpieczającego (jako jedna z przesłanek dochodzenia roszczenia odszkodowawczego wobec sprawcy) nie istnieje, jako że została skompensowana w całości przez sprawcę szkody.

Jednocześnie należy wskazać, iż odpowiedzialność pozwanego jest odpowiedzialnością opartą o umowę łączącą go ze sprawcą szkody M. W.. Zgodnie z łączącą strony umową, pozwany nie odpowiadał za szkody, które M. W. wyrządził w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, jeżeli był je zobowiązany naprawić w ramach rękojmi i gwarancji (par. 18 pkt 2 ust. 19 OWU k. 61). W niniejszej sprawie M. W. nie kwestionował, iż był zobowiązany do naprawienia szkody na podstawie rękojmi, co też uczynił i co zostało potwierdzone zeznaniami poszkodowanych. Tym samym pozwany nie odpowiada za przedmiotową szkodę również na podstawie wyłączenia umownego zgodnie z par. 18 pkt 2 ust. 19 OWU.

Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu.

Ponieważ pierwszy z zarzutów podniesionych przez pozwanego okazał się zasadny i skutkowało oddaleniem powództwa w całości bezprzedmiotowe i niezgodne z tzw. ekonomią procesową stało się dalsze badanie okoliczności spornych.

Zeznania świadka G. K. (k. 141) nie wniosły do sprawy niczego istotnego. Potwierdził jedynie, iż był likwidatorem szkody. Świadek zeznał, iż nie ustalał winy sprawcy, co pozostawało bez znaczenia skoro odpowiedzialność ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń nie była sporna pomiędzy stronami.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego uznając przeprowadzenie dowodu za zbędne. Okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 9 października

2010 r. została dostatecznie wykazana dokumentami, a także zeznaniami świadków. Ustalenie przez biegłego winy ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie, a także wysokości powstałej szkody były bez znaczenia z uwagi na kompensatę szkody przez sprawcę.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe, na mocy art. 828 i art. 415 k.c. orzeczono jak w pkt. I sentencji wyroku.

Na marginesie zwrócić uwagę należy, iż co do postanowień dowodowych (jak również innych czynności sądu) strony nie zgłosiły zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. skutkiem czego nie mogą podnosić zarzutów w tym zakresie w ewentualnych środkach odwoławczych. Tak też Sąd Najwyższy w tezie wyroku z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, Biuletyn SN 2005/10/8: „Strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji uchybienia przez sąd pierwszej instancji przepisom postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia, które może być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, jeżeli nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie w toku posiedzenia, a w razie nieobecności - na najbliższym posiedzeniu chyba, że niezgłoszenie zastrzeżenia nastąpiło bez jej winy (art. 162 k.p.c.).”

Roszczenie zostało oddalone w całości, zastosowanie znajduje w zakresie kosztów procesu art. 98 k.p.c., z którego wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Zwrot tych kosztów przysługuje pozwanej albowiem jej pełnomocnik procesowy będący radcą prawnym zgłosił w sprzecznie żądanie ich zasądzenia (art. 109 k.p.c.).

Koszty celowej obrony w przedmiotowym postępowaniu stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego będącego radcą prawnym, które ustalono na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490) zgodnie z którym minimalna stawka wynagrodzenia radcy prawnego wynosi 1200 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Wobec powyższego należało orzec jak w pkt. II sentencji.

Na podstawie art. 84 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych należało zwrócić na rzecz strony powodowej niewykorzystaną zaliczkę uiszczoną w sprawie na poczet wynagrodzenia biegłego.

Wobec powyższego należało orzec jak w pkt. III sentencji.